

KOŠT KOLÁČKŮ

25.září 2011 Vlčnov



Na tuto, nadějně vyhlížející akci, nás spolupořadatelé z Vlčnovkého sboru volali tak trochu na poslední chvíli. Navíc hned druhý deň po vystúpení na hodách v Novéj Vsi. Bylo by dobré zpestřit nedělní odpoledne sobě i partnerkám takovou komornější, ne úplně chlastací akcí. Potvrdil to Jara Vídeňák. Byli sme tam loňský rok s mojů a bylo to velice faň. Tož nic děvčice, nachystat aj druhů košulu a za to upřímné pozvání. Sešlo sa nás, brzo po nedělním obědě s většinou zákonitých partnerek devatenáct - akorát do malého autobusa. Moja Jarka navíc jela autem, protože vézla našich na týdenní pobyt do

Luhačovic co ho dostali ke zlatéj svadbě. Zastávku ve Vlčnově udělali aj proto, aby mohli vedle vystúpení navštívit i místní Muzeum pálenic. To bylo, jak hlásaly cedule vyvěšené ve stodole kde je umístěné, vyhodnocené jako *muzejní počín roku 2010*. Má ten místní starosta dlouhé prsty. Samozřejmě zvědaví byli aj naši chlapi. Proto také první kroky všech směřovaly přes humno ke stodole. Ty zkušenější sa enom usmívali pod fůsa jak kdyby jim to neco připomínalo, další sledovaly detaily, jak kdyby hledali inspiraci. Aparáty všelijaké možné. Od lavóra s hrcem na šporáku, přes jakési kapesní provedení až po fundované destilační zařízení kterému by sa dalo věřit.



Po prohlídce, když sme sa usadili ke stolom v humně, sem šel zjistit co sa od nás očekává. Degustace na půlky nakrájaných koláček je nachystaná na dvoře, na hodnocení sů nachystané anketní lístky. Zpívat sa bude pod ořechem u chlévů. Bývalých. Aspoň neléců muchy. Vystupovat budete po našich umělkyňách bůdových říká pořadatel Paštika se kterým sem byl v kontaktu. Už když sme dojeli, mašlily sa do krojů, eště venku na ulici u auta druhé děvčice. Radči sem sa optál. Jedeme z Hroznovéj Lhoty pravujů. Aha tož Lipina. Když sem jich volál loňský rok k nám na Antonínka nemohly. Nahrávaly. Proto sa neznáme osobně. Při našem příjezdu bylo kdesi od sůsedů čut aj domácích chlapů. Podruhěj sa rozezpívali eště aj po příchodu v humně. Také sme si zkusili začátky, ale po sobotě v novéj Vsi to ani moc nepotřebovalo. V prvním vstupu sme zazpívali naše typické, ve druhém naše letošní. Docela suverějně. Enom Vojta trochu zápasil s Katerinků při doprovodu na harmoniku. Domáci soubory doprovázela cimbálovka, také ne vždy stoprocentně jistá. Lipina pěkně zpívající trojhlasně si přívězla na doprovod Supovu cimbálovů muziku. Ani jím ale kterýsi začátek nevyšel. Nikdo z toho žádné drama nedělal na rozdíl od baby, hrozně důležitěj, která sa s křikem pustila do jednoho pořadatele co seděl na na druhéj lavce, „*jak to, že už nejsů koláčky na koštování*“, až málem přehlušila vystupující sbor. Baba hlúpá, měla dolézt spíš. Neměla chrápat po obědě. Šak on jich nesežrál když sledoval zpívání. Potom neco dělaj.

Napučená baba utékla, program sa dokončil spoločnými písničkami, pořadatelé dekorovali medailisty koláčkového klání a nakonec sme si ešte malú chvíľku zazpívali pro sebe dopíjajúc dobrý burčák. Mezitým som sa s domácimi chlapcami domluvil na vystúpení v podobnom duchu na našom únorovom gořalkovom koště a dále navazoval s dievcami z Lipiny. Říkaly, že kšeftíků mají dost, ale příští Antonínek si poznačily.



Zastavíme sa u Lidušky Budařovéj, my sme rodina, říká jedna. Já su z Blatnice říká druhá. Nakonec sa mě zdálo, že k Blatnici a téj naší straně sa hlásily pomáli všechny. Tak sme sa v nádherném, ešte letním pozdním odpoledni rozešli, chvíľu počkali na odvoz a vyrazili k domovu trávit burčák, koláčky a zbytek neděle.

Václav V.Hájek nedělní, už podzimní podvečer 23.října 2011 19:00 OL 183